

56. Raamattuluento: Rakkaus

Alkurukous/tervetuloa.

Rakkaus se on

” *Pane minut sinetiksi sydämellesi, sinetiksi käsivarrellesi. Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksuttaisiin.* ” (Kork.v. (8:6-7).

Sellainen on rakkaus. Siitä me nyt puhumme. Rakkaus on eräässä mielessä vaikea käsite. Se on sitä myös ehkä teologisesti. Meidän rakkautemme Jumalaa tai lähimmäistämme kohtaan, ei tuo meille pelastusta. Pelastuksen tuo yksin usko Jumalaan ja Kristukseen. Luther toteaa eräässä kirjoituksessaan, että meidän on pantava rakkaus kuin hetkeksi sivuun, puhuessamme pelastumisestamme. Tämän asia näkyy seuraavasta raamatunlainauksesta: ”*Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksesi.* ” (1. Joh. 4:10). Rakkaus liittyy kyllä heti mukaan, kun puhumme suhteestamme lähimmäisiimme: ”*Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.*” (Jae 11).

Jumalan rakkaus meitä kohtaan ja vastaavasti meidän uskomme Hänen Poikaansa, tuo pelastuksen. Näin luemme myös niin sanotusta pienoisevankeliumista: ”*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.*” (Joh. 3:16,17).

Toki on todettava myös, että tämä ns. ”meidän uskomme” on jo alun alkaen Jeesuksen Hengen meissä vaikuttamaa. Ja jo aiemmin usein olemme todenneet, etteivät mitkään lain teot tai suoritteemme meitä pelasta, vaan ainoastaan usko rakkauteen liitettynä. ”*Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus, vaan rakkauden kautta vaikuttava usko.*” (Gal. 5:6).

Mutta aina kun puhumme pelastuksen saamisesta ja siinä pysymisestä, puhumme aina vain uskosta, sillä muutoin jäämme koko ajan epävarmuuteen, emmekä tiedä rakastammeko me Jumalaa tarpeeksi. Sen, joka on saanut Hengen lahjana uskon, ei pohdi ahdinkoon asti sitä, onko minulla uskoa riittävästi. Lahjahan on Kristukselta. Hän opettelee lepäämään sen varassa.

Lain mukaan meidän on toki rakastettava Jumalaa. Luemme katkelman Jeesuksen ja erään fariseuksen keskustelusta: ” *Opettaja, mikä on suurin käsky laissa?* ” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”*Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.* Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: *'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.* Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” ” (Matt. 22:37–40). ”*Käskyt "Älä tee aviorikosta", "Älä tapa", "Älä varasta", "Älä himoitse", samoin kaikki muutkin, voidaan koota tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Näin rakkaus toteuttaa koko lain.*” (Room. 13:9,10).

Vaikka lain käskyt vaativat meiltä täydellistä Jumalan rakastamista ja lähimmäisenrakkautta kuin rakkautta omaa itseään kohtaan, emme turmeltuneisuutemme johdosta kykene sellaiseen aidosti. Tarvitsemme armon pelastuaksemme. Se omistetaan yksin uskolla.

Pelastukseemme kuuluu kolme lahjaa: usko, toivo ja rakkaus. Tarkastelemme näitä nyt seuraavassa.

Usko

Edellä jo totesimme, että pelastumisemme riippuu siitä, onko meillä usko Kristukseen ja Jumalaan. Usko sanoo aina ”nyt”. Usko elää tässä ajassa. Siksi vain usko voi antaa pelastusvarmuuden. Uskoo antaa meille Pyhän Hengen ja samalla varmuuden pelastuksestamme. Luemme: ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.*” (Room. 5:1). Ja vielä: ”*On selvää, ettei kukaan tule Jumalan silmissä vanhurskaaksi lakia noudattamalla, sillä "uskosta vanhurskas saa elää" ”* (Gal. 3:11). ”*Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia*” (Room. 8:16).

Usko on armoa. Nämä kaksi kuuluvat aina yhteen. ”*Lupaus ja usko kuuluvat yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa. Näin lupaus on varma ja koskee kaikkia Abrahamin jälkeläisiä, ei vain niitä joilla on laki, vaan myös niitä joilla on Abrahamin usko.*” (Room. 4:16).

Toivo

Luimme jo edellä: ”*meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo*”. Luemme lisää: ”... *meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.*” (Room. 5:3-5). ”*Se toivo meille on ikään kuin sielun ankkuri, varma ja luj, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti.*” (Hepr. 6:19,20).

Toivo katsoo siis aina eteenpäin. Se lepää lupauksien varassa. Meitä kehoitetaan pysymään lujasti tässä toivossa: ”*pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen*” (Hepr. 10:23). Näin oli jo kantaisämme Abrahamin kohdalla. ”*Abraham toivoi, vaikka toivoa ei ollut, ja niin hän uskoi tulewansa monien kansojen kantaisäksi näiden sanojen mukaisesti: "Näin suuri on oleva sinun jälkeläistesi luku."*” (Room. 4:18).

Suurin niistä on rakkaus

Tutuista tutuimmat ovat seuraavat Raamatun sanat:

”*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi. Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kaardehi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo[kaikessa uskoo], kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista. Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista. Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on. Sillä nyt me nä-*

emme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niin kuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan. Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.” 1. Kor. 13:1–13).

Näin apostoli Paavali kirjoittaa korinttilaisille. Hän on edellä opettanut armolahjojen käyttöä seurakunnalle ja myös meille kaikille. Hän käsittelee armolahja-asiaa vielä seuraavassa, 14. luvussa, mutta näiden lukujen väliin hän on sijoittanut nämä ihmeelliset sanat. Hän tahtoo sanoa, että eivät mitkään armolahjat ole mitään ilman rakkautta. Eivät mitkään uhrauksemme, ponnistelut, tai hyvät pyrkimyksemme ole yhtään mitään ilman todellista jumalallista rakkautta. Ilman rakkautta kaikki muu hyvä on” *helisevä vaski tai kilisevä kulkunen*”. Vaikka omistaisin kaiken muun mahdollisen maan päällä ”*mutta minulla puuttuisi rakkaus, en minä mitään olisi*”.

Rakkaus ei esiinny armolahjaluetteloissa, eikä voikaan, sillä rakkaus ei ole armolahja. Se ei ole myöskään missään voimaa osoittavissa luetteloissa. Rakkaudessa ei ole siis kyse voimasta. Rakkaus on aivan muuta. Mitä, tai mikä se on? ”*Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki.*” (Gal. 5:22, 23).

Rakkaus syntyy siis Hengen hedelmänä. Jos rakkaus olisi vaikkapa armolahja, kaikki eivät sitä ehkä saisi, eihän kaikilla ole kaikkia armolahjoja. Armolahjoja voi myös anoa, mutta rakkaus on muuta. Armolahjoista poiketen rakkaus on enentyvä suure. Se voi lisääntyä. ”*Hänessä koko ruumis, yhteen liittyneenä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa ja rakentuu rakkaudessa sen voiman mukaan, joka kullakin ruumiinosalla on.*” (Ef. 4:16).

Rakkaus on kaikkea ylimpänä. Rakkaus ei ole myöskään jokin voima; rakkaus esiintyy parhaiten heikkoudessa. Rakkaus on yksi osa Hengen synnyttämästä hedelmästä. Ja Henki tuottaa vain yhdenlaisia hedelmiä. Siksi sitä ei voi laittaa monikkomuotoon niin kuin KR92 sen tekee, vaikka kielipillisesti se olisikin oikein. Tähän yhteen hedelmään kuuluu erilaisia, myös lain hyväksymiä muotoja. Ne kaikki Henki antaa hedelmänä niille jotka Hengessä vaeltavat. Rakkaus mainitaan hedelmästä ensimmäisenä, sillä se on arvokkain osa siitä. Myös muut Hengen hedelmän osat ovat ihania: ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Vain Jumalan Henki voi saada tällaista ihmisessä aikaan. Se annetaan niille, jotka eivät vaella turmeltuneen luontonsa varassa, eivätkä turvaudu pelkkiin lain säädöksiin. Hengen hedelmän saavat Henkeä tottelevat ihmiset. Hengen hedelmä kasvaa niin kuin muukin hedelmä kasvaa. Se lisääntyy kun kasvamme kohti hengellistä aikuisuutta. Lapsi puhuu vielä kuin lapsi. Mies puhuu jo miehen tavalla. Herra tahtoo täyteen miehuuteen kasvaneita lapsia itselleen. Heissä on rakkaus tullut täydelliseksi. Johannes kirjoittaa: ”*Ja me olemme oppineet tuntemaan ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä, että meillä olisi turva tuomionpäivänä; sillä sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa.*” (1. Joh. 4: 16,17). Ihmeellistä! Rakkaus on ihmeellinen. Jumala on rakkaus! Sellaisia mekin saamme olla. Emme enää pelkää, koska olemme sidottu kiinni rakkauteen. ”*Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.*” (1. Joh. 4:18).

Rakkaus ei toki kaikkea usko, vaikka edellisessä raamatunkäännöksessä niin sanotaankin: ”*kaikki se usko*”, siinä sanotaan. Eihän toki. ”*kaikessa usko*”, niin se on. Kun moni uskoo kaiken, monenlaiset vilppimiehet ja Auervaarat, ja toisaalta monenmoiset ilolinnut pettävät helppouskoisia. Rakkauden tulee uskoa kaikissa elämän kohtaloissa. Rakkaus rakastaa niin hyvinä kuin huonoinakin päivinä.

Todelliseen ja täysin kestävään rakkauteen yltää vain itse Jumala. Jumala on rakkaus. Vaikka avioliitovihkimyksessä usein luetaankin tuo rakkauden ylistysteksti, vain harva avioliitto kestää rakkaudessa kuolemaan asti. Mutta koska rakkaus on Jumalasta, siitä voidaan sanoa: ”*Rakkaus ei koskaan katoa*”.

Wikipedia, Internetissä oleva vapaa tietosanakirja, puhuu jumalallisesta, eli *agapee* -rakkaudesta näin:

”Agape tarkoittaa jumalallista rakkautta, Jumalan vaikuttamaa rakkautta. Se on kristinuskon oppien mukaan rakkauden korkein muoto. Agape-rakkauden tarkoitus on saada ihmiset toimimaan Jumalan mielenmukaisella tavalla ja saada ihmiset kuuliaisiksi Jumalan sanalle ja tahdolle. Pyhä Henki vaikuttaa ihmisissä jumalallista agape-rakkautta, jota Jumala on vuodattanut ihmisten sydämiin.” Näin Wikipedia.

Kun puhutaan sanoista: amor ja eros, edustavat ne ihmisen luonnollista, usein myös lihallista rakkautta, esimerkkinä kahden eri sukupuolen välistä luonnollista rakkautta.

Äidin ja lapsen välinen rakkaus lienee aidointa kahden ihmisen välistä rakkautta. Myös naisen ja miehen välinen rakkaus voi olla todella puhdasta ja pyhää.

Klassisessa kreikankielessä mainitaankin neljä erilaista rakkauden muotoa. Ensinnäkin mainitaan ystävytyteen ja myötäelämiseen liittyvä rakkaus (fileó). Toiseksi tuo eros, joka edustaa pääosin intohimoista rakkautta (erós). Sitten tuo äidin ja lapsen välinen rakkaus (stergó). Ja vielä jumalallinen rakkaus (agapé), josta nyt puhumme.

Jumalan rakkaus ja me

Seuraavassa on esimerkkejä Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan ja kuinka tämä rakkaus vaikuttaa meissä.

”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu” (Room. 5:5).

” ”Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.” ” (Joh. 17:26).

”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:5).

”Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet; ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.” (2. Kor. 5:14,15).

”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” (1. Joh. 3:2).

”Rakkaani, rakastakaamme toisiamme, sillä rakkaus on Jumalasta. Jokainen, joka rakastaa, on syntynyt Jumalasta ja tuntee Jumalan.” (1. Joh. 4:7).

” ”Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.” ” (Joh. 13:35).

”Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään paha. Rakkaus on siis lain täyttymys.” (Room. 13:10).

”Rakkaus ohjatkoon elämäenne, onhan Kristuskin rakastanut meitä ja antanut meidän tähtemme itsensä lahjaksi, hyvältä tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle” (Ef. 5:2).

”Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja. Silloin te kykenette yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittämään kaiken leveyden, pitiuden, korkeuden ja syvyyden, ja voitte tajuta Kristuksen rakkauden, joka ylittää kaiken tiedon. Niin Jumalan koko täyteys valtaa teidät.” (Ef. 3:17–19).

”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska vai ahdistus, vaino vai nälkä, alastomuus, vaara vai miekka? Onhan kirjoitettu: ”Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää. Meitä pidetään teuraslampaina.” Näissä kaikissa me kuitenkin saamme täydellisen voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut. Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mi-

kään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:35–39).

Rakkaus on ihmeellinen

Mitä rakkaus on? Mitenkä osaisin sitä täydellisimmin kuvata? Ei mitenkään. Mutta jotakin siitä voi sanoa, jotakin kertoa.

Rakkaus on vapauden maailma. Pakko ja vaatimus ovat sille vieraita. Se on täynnä hyvyyden hedelmiä. Pelkoa siinä ei ole, sen sijaan täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon. Pelossa on aina rangaistuksen tunto. Joka vielä pelkää, ei ole saavuttanut todellista rakkautta. (1. Joh. 4:18). Rakkauteen ei kuulu suorittamisen vaadetta. Rakkaus on ilmainen ja se on pyyteetön. Jumala rakastaa luotujaan, vaikka ne eivät ole aina sen arvoisia. Ihminen on syntinen, mutta Jumala rastaa ihmistä siitä huolimatta. Jumalahan osoitti rakkauttaan meitä kohtaan jo silloin, kun elimme vielä kokonaan synnin vallassa. Kristus kuoli tuolloin meidän edestämme ja sovitti meidät Jumalan kanssa. (Room. 5:8). Sellainen teko osoittaa sulaa rakkautta. Meistä ei ollut itseämme auttamaan. Tarvittiin Kristuksen täydellinen ja ainutkertainen työ lunastamaan meidät synnistä ja lain kirouksesta. Hän teki sen sulasta rakkaudesta meitä kohtaan. Kun Jeesus oli vielä Isän luona muinaisuudessa, hän kertoo itsestään näin: *”Minä leikin hänen maanpiirinsä päällä, ja ihastuksenani olivat ihmislapset.”* (Sananl. 8:31). Kristuksesta sanotaan vielä: *”Hänen juurensa ovat muinaisuudessa, ikiaikojen takana”* (Miika 5:1). Jo silloin hän rakasti meitä. Rakkaus on ikuinen. Se on väkevä ja se on Herran liekki. Sitä ei voi hankkia mistään hinnasta. Luemme vielä alussa ollutta tekstiä: *”Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksuttaisiin.”* (Kork.v. (8:6-7).

Rakkaus ei ole jotakin pinnallista tunnetta, vaan se on aina liitossa totuuden, tiedon ja kaiken käsittämisen kanssa. *”Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä”* (Fil. 1:9). *Rakkaus ”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa”* (1. Kor. 13:6). Rakkaus on myös lain täyttymys. Rakkaus tulee Hengestä, sen tulee olla harras, eikä se ole vain jokin sielullinen tunnekuuhu. Niinpä: *”Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä ”rakkaus peittää syntien paljouden”* (1. Piet. 4:8). On myös kirjoitettu: *”Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!”* (Room. 4:7,8). Mitä tämä tarkoittaa?

Monet lain alla ja vieraina Jumalan rakkaudelle olevat joutuvat koko ajan itse pitämään kirjaa synneistään ja pyytämään niitä yksi kerrallaan anteeksi. Kuitenkin jää huoleksi se, että jokin synti jää tunnustamatta ja siitä seuraa sitten se, että joutuu kadotukseen. Laki ei anna yhtään syntiä anteeksi. Se on niin rakkaudeton. Tosiasiassa ja kuitenkin suurimmat syntimme kätkeytyvät meidän tietoisuutemme ulkopuolelle. Tämä tällainen lain tie on orjuuden, tietämättömyyden ja kirouksen tie.

Kuitenkin Jumalan rakkaus peittää kaikki niiden synnit jotka uskovat. Miten? Ne ovat kaikki anteeksi annetut yhä uudelleen ja uudelleen Kristuksen tähden. Ja mikä valtavinta: eihän niistä pidetä edes kirjaa! Siksi Daavid ylistää autuaaksi sitä miestä, jonka synneistä ei pidetä kirjaa, eikä niitä lueta. *”Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!”* (Room. 4: 7,8). Uusi käänös toteaa: *”Autuas se mies, jolle Herra ei lue viaksi hänen syntiään”*. Jumalan rakkauden uhritie on ainoa oikea tie pyhitykseen ja peloista vapaaseen elämään. Ja juuri tämä on niin ihana tie. Se on vapauden, rakkauden, pelottomuuden ja orjuudesta vapautetun elämää. Se on tie, ilman rangaistuksen pelkoa. Ah, miten suloinen tie on Kristuksen rakkauden tie. Pyri aina tälle tielle. Sillä tiellä syntinen vanhurskautetaan ilman tekoja, ilman mitään ansioita. Se tie on valmistettu syntisille, että he saisivat iloita. Herra rakastaa vain syntisiä. Mikään, eikä kukaan voi meitä erottaa hänestä.

Uskon, toivon ja rakkauden tie voi johtaa kärsimyksiin, mutta silti se on elämän tie. Luimme jo äsken: ”*Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää. Meitä pidetään teuraslampaina*” (Room. 8:35+). Emme pääse Kristuksen seuraajina kärsimyksiä pakoon, onhan meidät kutsuttu niiden osallisuuteen. Mutta ihmeellinen on tämä tie, ihmeellinen on sillä tiellä johtava Kristus. Hän on tuo tie.

Vaikka kirjoittaisi kokonaisen kirjan Jumalan rakkaudesta, ei sitä vajavainen kirjoittaja kykenisi tuomaan ilmi kokonaisuudessaan. Jumalan rakkaus on kaiken ymmärryksemme yläpuolella. Hänen tiensä eivät ole meidän teitämme.

Viimeisinä aikoina monet luopuvat uskosta ja samalla joutuvat eroon Jumalan rakkaudesta. Tuosta ajasta, johon olemme jo tulossa, Jeesus puhui opetuslapsilleen. Hän sanoi: ”*Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.*” Matt. 24:10–13).

Jo nyt elämme rakkaudetonta aikaa. Elämme jo laittomuuden aikaa. Hyvä näyttää muuttuvan nyt jo pahaksi ja paha hyväksi. Vain kestävät ja uskossa vahvat säilyvät iankaikkiseen elämään.

Otamme nyt esille kolme Raamatun henkilöä ja heidän rakkaussuhdettaan Herraan. Ensiksi otamme esille opetuslapsi Pietarin. Emme mene nyt tämän tekstin syvyyksiin, vaan puhumme siitä vain muutamin sanoin.

Pietari oli menettänyt kaiken. Hän näet kuvitteli kerran jopa sotivansa Herransa puolesta. Sitten kun olisi pitänyt se todella tehdä, hän kielsikin hiilivalkealla oman Vapahtajansa. Nyt oli tullut totuuden hetki. Mutta nyt Pietarin tunnusti kaikesta huolimatta rakastavansa Herraa. Hän ei ollut missään vaiheessa luopunut rakastamasta Herransa. Hän oli vain niin heikko lihallisuutensa vuoksi, ettei hänestä vielä ollut sotimaan ja kuolemaan Herransa puolesta. Kerran hän olisi sen tekevä. Mutta sitä ennen hänen oli saatava Voima Korkeudesta. Jeesus halusi kuitenkin kuulla Pietarin rakkaudentunnustuksen. Ei hän muuta halunnut. Kaiken muun puuttuvan Herra oli antava Pietarille. Mutta juuri nyt heidän kesken oli vain rakkaussuhde. ”*Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas*”. Jeesus sanoi hänelle: ”*Ruoki minun lampaistani.*” ” (Joh. 21:17).

Toinen henkilö on nainen fariseus Simonin talossa. Jeesus puhuu tässä katkelmassa Simonille oltuaan hänen luonaan vierailulla.

”*Hän kääntyi naiseen päin ja puhui Simonille: "Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä saakka kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän."* Ja hän sanoi naiselle: ”*Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi.*” ” (Luuk. 7:44–48).

Edelliseen, vuoden 38 käännökseen on tullut virhe. Uudessa käännöksessä asia on korjattu. Vanhassa sanotaan: ”*Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.*” Uudemman käännöksen teksti on helpompi ymmärtää: eli nainen rakasti Jeesusta, koska hän oli saanut suuret syntinsä anteeksi. Hän oli aiemmin saanut kohdata Jeesuksen ja saanut syntinsä anteeksi, ja nyt hän rakasti suuresti Jeesusta koko sydämeästään. Tällaista on rakkaus. Se on aina suuressa kiittolisuudenvelassa. Paavali sanoo sen toisaalla: ”*Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttännyt*” (Room. 13:8).

Kolmas henkilö olkoon opetuslasi Johannes.

”*Ja eräs hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen syliä vasten.*” (Joh. 13:23). Tämä kuva on kuva siitä, miten tulee oppia lepäämään Jeesuksessa: aina hänen rintaansa vasten. Se on paras paikka, kun taakat tai syllisyys ahdistaa. Johannes kirjoittakin:

”Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä. Jos joku sanoo rakastavansa Jumalaa mutta vihaa veljeään, hän valehtelee. Sillä se, joka ei rakasta veljeään, jonka on nähnyt, ei voi rakastaa Jumalaa, jota ei ole nähnyt. Tämän käskyn me olemmekin häneltä saaneet: joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeään.” (1. Joh. 4:20,21). Apostoli Johannesta sanotaankin usein rakkauden apostoliksi, koska niin keskeinen oli hänen opetuksessaan rakkaus.

Me tarvitsemme uskon jonka kautta Jumala julistaa meidät vanhurskaiksi ilman omia ansioita. Me tarvitsemme toivon, sillä se ojentuu kuin ankkuri iankaikkisuuteen asti. Me tarvitsemme rakkauden, koska se on suurin ja se on täydellisyyden side.

Jeesus on rakkauden keskus. Hän on Jumalan kirkkauden ja rakkauden säteily. Jeesus rakasti syntisiä ja rakastaa. Syntiset ovat hänelle paljon rakkaampia kuin hurskaat fariseukset ja kirjanoppineet. Niin on nykyäänkin. Jeesus on ollut aina sanaharkassa lakihurskaiden kanssa, sillä nehen juuri ovat hänen lunastus- ja sovitusyönsä pahimpia vihollisia. Sairaat tarvitsevat Kristuksen käden kosketusta. Hengellisesti köyhät hän tekee rikkaiksi armollaan. Viisaat ja itsemielestään rikkaat hän lähettää tyhjinä pois.

Kuinka ihana on Jeesuksen rakastava ja hellä kosketus. Hänen rakkautensa peittää minun paljot syntini. Hänen pyhä verensä antaa minulle täyden puhtauden. Minä saan levätä hänen rakkautensa ikuisessa syleilyssä, eikä minun tarvitse pelätä enää mitään, sillä hän on minun kanssani. Hän ei ikinä hylkää minua.

”Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas”.

”Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne!” (2. Kor. 13:13).

Aamen.